

знакъ да полетятъ. Поискало момчето единъ конь, и то да се опита. Всички почнали да му се присмиватъ и му дали най-слабия конь. Момчето нищо не казало. Наредило се и то при другитъ. Дали знакъ. Заувилили конетъ, опънали шии и полетѣли въ лудъ бѣгъ. Летѣли, летѣли, дѣдовиятъ внукъ останалъ най-назадъ. Изведнажъ тѣй се сетилъ за заешкия косъмъ. Духналъ го и заякътъ се явилъ при него.

— Зная за какво ме викашъ, пусни коня и се качи на гърба ми.

Качило се момчето на гърба на заяка, и доде да се усетятъ, стигнали и заминали всички коници.

И, прѣди другитъ да извървятъ половината пжтъ, момчето и заякътъ стигнали бѣлата рѣка, взели лѣковитата ябълка (само едни-

ка имало на дървото) и се върнали. Хапнало детето отъ ябълката и веднага оздравѣло.

— Браво! — извикалъ богатиятъ на дѣдовия внукъ, — ти избави детето ми. Не сто, а хиляда жълтици ти давамъ!

Нагостили богато момчето и заяка и, когато тѣ си тръгнали, едвамъ тогава се върнали другитъ конници.

— Много скоро си идете! — присмѣлъ имъ се търговецътъ.

— Господарю, — рекли тѣ, — лѣковитата ябълка я нѣма. Трѣбва вѣтърътъ да я е грабналъ.

— Васъ ви е грабналъ вѣтъра, — казалъ имъ богатиятъ. — Ето ябълката. Тоя юнакъ я донесе.

Рхнали всички отъ очудване. А дѣдовиятъ внукъ весело седналъ върху бѣлия заякъ и се върналъ при дѣдо си и баба си. Тѣ още оплакваха жълтичката си. Исипалъ имъ малкиятъ юнакъ хилядата жълтици въ краката.

— Леле боже! Какво е това чудо! Да си ни живъ, синко! — извикали дѣдото и бабата и прегърнали внука си.

Емилъ Кораловъ